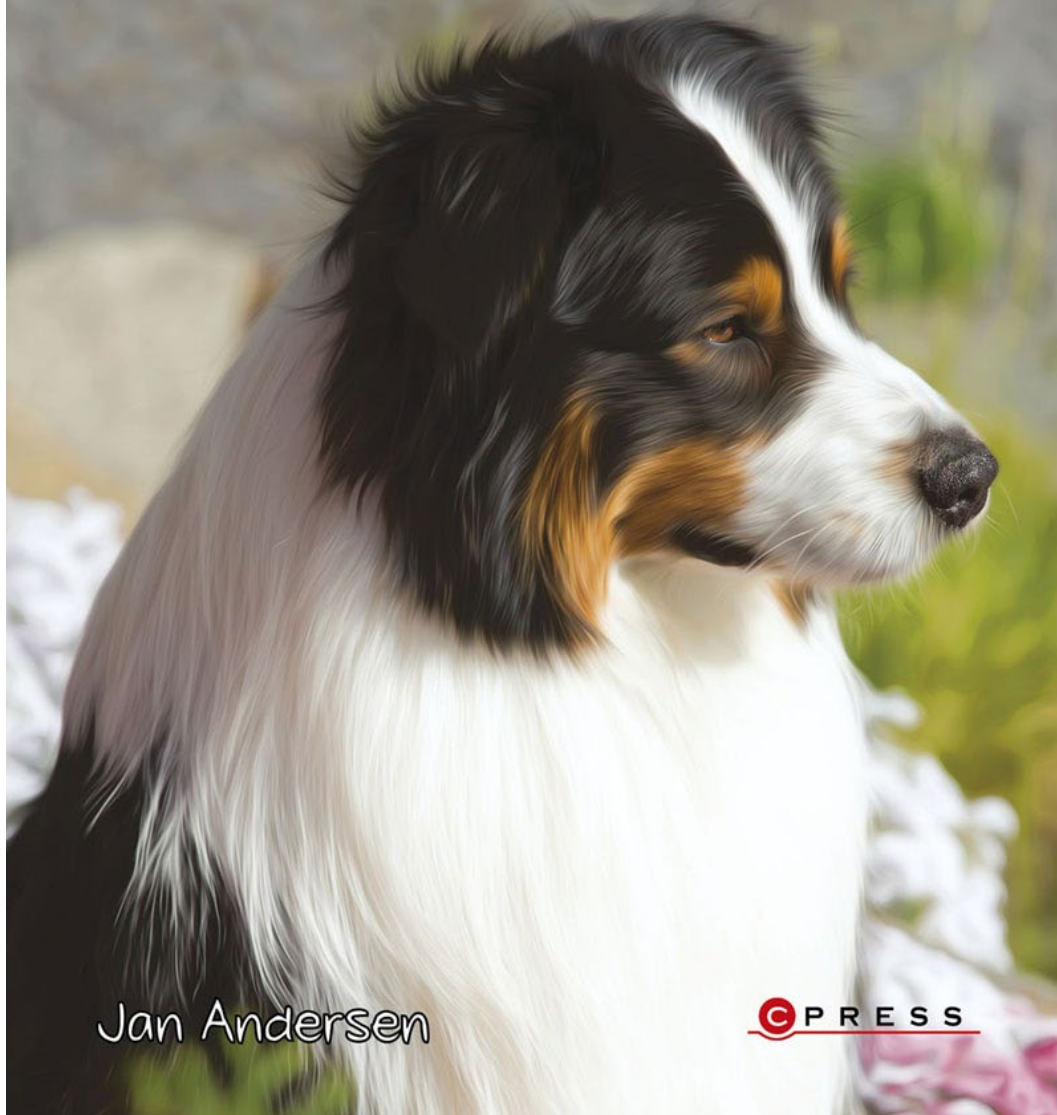

DUSTY

Beze stopy

Jan Andersen

 P R E S S

Dusty

Beze stopy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Andersen
Dusty: Beze stopy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

Beze stopy

Věnováno Lottě, Abby, Spotovi, Carlosovi a Akiře

*N*etrpělivě tahá za vodítko. Ale samozřejmě marně. A štěkat nechce, protože by se Pavel zlobil. Pavel přece musí vědět, že se mu nelíbí, když je sám uvázaný před supermarketem. Nemá vůbec rád, když je někde sám a uvázaný. A musí čekat, až se Pavel vrátí. Protože ze všeho nejraději by běhal okolo Pavla. Úplně všude! Třeba i ve sklepě. Nebo na záchodě a ve škole a na plovárně.

A ve sklepě a na záchodě se mu to většinou i podaří. Stačí se prostě dost rychle vmáchnout s Pavlem do dveří, aby si toho všiml až ve chvíli, kdy o něj málem zakopne. Ale zato do školy a na plovárnu se ještě nikdy nedostal. I když to zkoušel! A dokonce si myslí, že Pavel by ani nebyl proti tomu, aby tam šel s ním. Jenže vždycky se najdou nějakí další lidé – a těm se to nelíbí. Učitelé, například. Nebo nadávající školník. A nadávající plavčík

a ječící pánové a dámy v komických kalhotkách, kterým pes, který plave proti nim, kdovíproč nahání strach. Jako by to nebyl pes, ale krokodýl.

A stejně je to bohužel i v supermarketu. Tam mají taky strach z krokodýlů. Což je nejen hloupé, ale taky k vzteku. Protože jestli se neplete, musí to v takovém supermarketu být fajn. Vždycky když z něj Pavel vyjde ven, voní tisícem různých věcí, a všechny jsou tak nové a vzrušující. A i z dalších lidí, co vyjdou ze dveří a proběhnou kolem něj, cítí všechno možné, co by moc rád prozkoumal zblízka.

Ale místo toho je přivázaný na tom hloupém vodítku. A dneska je to obzvlášť protivné. Celou dobu se mu chce kýchat, protože jen pár metrů od něj stojí auto s běžícím motorem. To auto tak páchne, že z dobrot ze supermarketu necítí vůbec nic.

Dokonce i toho druhého psa ucítí až ve chvíli, když mu stojí za zády s naježenou srstí na krku a nepřátelsky na něj vrčí. Je to jeden z těch velkých psů se špičatýma ušima, co si myslí, že mají větší sílu než všichni ostatní. Nejhloupější na tom je, že mají pravdu. Vážně jsou silnější! Ne moc chytrí, ale o to silnější. A rychlí! Proto se většinou snaží nepouštět se s nimi do křížku. Prostě jde dál a chová se, jako by tam nebyli. Ale copak to může udělat, když je uvázaný?

Ten pes se špičatýma ušima je teď našťestí uvázaný taky. Ale přesto si na něj musí dávat pozor, protože ten halama na něj pořád vrčí. Tahá za vodítko jako šílený a snaží se po něm chňapnout.

Nemá nejmenší chuť na takové hloupé hry. Doufá, že Pavel už konečně přijde a odváže ho, aby spolu mohli jít domů. Aby mohl pěkně očichávat tu látkovou tašku, kterou si Pavel určitě přinese. A ve které se zaručeně najde i něco pro něj, jakmile dorazí domů. Třeba sušené prasečí ouško! Nebo aspoň pár žvýkacích tyčinek.

Ale ať zírá na vchod, jak dlouho chce, Pavel pořád ne a ne se objevit. A ten druhý pes se svým vrčením mu začíná jít už vážně na nervy. Proto mu zavrčení krátce oplátí a vycentí na něj zuby. Což ale toho druhého rozzuří ještě víc.

Ted' už ten halama škubá za vodítko vši silou, až ho škrtí obojek a on skoro nemůže dýchat. Ale místo aby konečně přestal, tahá a štěká ještě víc.

Znovu se podívá na dveře. Pavla stále nevidí. A když musí neustále poslouchat ten otravný štěkot, rozhodne se tomu halamovi trošku nahnat strach.

Stoupne si před stříbrnou misku na vodu, která leží u stěny supermarketu. V té troše vody, co v ní ještě zbyla, plave samá špína. Chlupy a mouchy, a dokonce i jeden nedopalek cigarety.

Ale on také nemá žízeň. Že se chce napít, jen předstírá. A přitom miskou předními tlapkami posouvá pořád dozadu, až stojí přímo nad ní. A ještě kousek dál, aby dosáhl na její okraj zadními tlapkami. Přitiskne je k němu, potom napne všechny svaly a odkopne miskou vši silou dozadu, přímo na toho štěkajícího halamu.

Miska s řinčením dopadne na zem před halamu, odrazí se do vzduchu a znovu přistane s dalším randálem. A halama leknutím přestane štěkat a uskočí dozadu. Jenže přímo za ním stojí vysoký sloup beden s prázdnými lahvemi od piva.

A když do nich halama celou svou váhou narazí, sloup se zhoupne, nakloní se nebezpečně ke straně – a převrhne se.

Halama stačí ještě taktak uskočit do bezpečí, než se bedny sesypou na zem a vychrlí záplavu prázdných lahví. Je to takový randál, že sem začnou ze všech stran přibíhat lidé, aby se podívali, co se stalo.

Na první pohled je jasné, že hromadu beden porazil ten halama. Krčí se teď přímo uprostřed toho zmatku. Ocas má stažený mezi nohama a vůbec ničemu nerozumí.

Od vchodu se blíží chlap, který patří k supermarketu. A za ním páníček štěkajícího halamy se špičatýma ušima. Je jasné, že halama má u pána pořádný průšvih. A jeho

pán má zjevně průšvih u toho chlapa ze supermarketu. Brzy nato halamu odváže a oba dva nastoupí do auta.

Chlap ze supermarketu s tichými nadávkami začne skládat nerozbité lahve zpátky do beden. I většina diváků už se rozešla. Jen jeden pán tu ještě zůstal.

„Bravo!“ řekne ten pán a zatleská. „Myslím, žes to tomu uštěkanému troubovi pěkně natřel.“

Chvíli mu trvá, než pochopí, že pán mluví k němu. Jeho hlas zní docela přátelsky. Přijde blíž a natáhne k němu ruku, aby ho pohladil. Zavrtí ocasem. Pán ho nechá očičkat svou ruku. Voní sýrem. Objeví se vedle něj i paní.

„Chudák pes,“ řekne. „Je tu uvázaný tak sám a musí čekat. Podívej se, jak vypadá smutně! Připomíná mi...“

„Neříkej to,“ přeruší ji pán. A ještě jednou ho pohladí. „Hodný pejsek.“

Otočí hlavu, aby ten sýrový prst mohl olíznout.

Koutkem oka zahlédne, že chlap ze supermarketu postavil na hromadu poslední bednu a odchází. Pavla pořád ještě nevidí.

Pán mezitím došel ke skobě na stěně a odvázal z ní vodítko.

„Co to děláš?“ zeptá se paní.

„Jen ho nechám trochu projít.“ Pán se sehne k němu: „Pojď, dojdeme jen k autu, něco tam pro tebe mám.“

Tak tomu zase rozumí! Zavrtí ocasem a rozběhne se pánovi po boku.

Paní jde váhavě za nimi. Chytí pána za ruku. „Snad nechceš...“

„Nesmysl,“ odpoví rychle pán. „Jen mu dám kus sýra.“

Odemkne auto. Takové auto, jaké mají Pavlovi rodiče. S vyklápěcími dveřmi vzadu. Zevnitř to voní sýrem.

„Hledej sýr,“ směje se pán. „Hodný pes!“

V kufru stojí nákupní taška. A je jasné, že sýr musí být v ní. Ale na to bude muset vyskočit dovnitř!

„Můžeš,“ řekne pán. „Hop, vyskoč!“

„Co když nás někdo uvidí?“ ptá se paní. Slyší, jak je nervózní, trochu se jí třese hlas.

Pán jí neodpoví. Místo toho se nakloní do kufru a sáhne do tašky. Kousek sýra, který mu podá, vypadá lahodně. Ale ať k němu natahuje krk, jak chce, na ruku nedosáhne.

„Tak hop!“ zopakuje pán. „Vyskoč!“

A tak se odrazí zadníma nohama a vyskočí do kufru.

„Výborně,“ pochválí ho pán.

Opatrně vezme sýr do tlamy, otočí se a chce vyskočit ven.

„Stůj!“ zavolá pán. „Sedni a zůstaň!“

„Ne!“ zvolá jeho paní. „Přestaň, nedělej to!“

Vidí už jen, jak pán zvedne ruku a natáhne ji k vyklápěcím dveřím, aby je zabouchl.

1. kapitola

„Rád jsem si s tebou popovídal,“ říká právě Pavel. „Ale teď už fakt musím! Doma už na mě určitě čekají. A venku mám uvázaného Dustyho, ten už musí být nervózní. Já vím, že na mě nerad čeká, ale myslel jsem, že budu hned zpátky. Nemohl jsem tušit, že se potkáme.“

Pavel stojí u mrazáku. A pomalu už necítí ruku, protože v ní celou dobu svírá balíček rybích prstů. Velké balení s dvaceti rybími prsty z Norska. Bio rybími prsty! Mamka mu zvlášť kladla na srdce, aby našel balení s tímto symbolem. „Modrý s obrázkem ryby.“

Musel prohledávat mrazák pěkně dlouho, než objevil ty pravé rybí prsty. A chystal se utíkat s balíčkem rovnou ke kase, když před ním znenadání stála Alex.

Což bylo celkem divné, protože Alex jinak v supermarketu NIKDY nenakupuje. Vždyť navíc bydlí úplně

jinde. A k tomu má Pavel takový zvláštní pocit, že to nebyla náhoda.

Alex je Pavlova nejlepší kamarádka. Chodí do jedné třídy a už toho spolu prožili tolik, že by to vystačilo na román. Nebo několik románů.

K Alex patří také Bella. Bella je černá fenka a před několika měsíci se jí narodilo štěňátko. Pejsek s bílým flíčkem na nose, kterému dali jméno Pavlík. Tomu psovi samozřejmě, ne tomu flíčku. A je dost možné, že otcem toho malého je Dusty. Jistí si tím nejsou, ale žádný jiný pes v podstatě nepřipadá v úvahu. A navíc má Dusty na čumáku úplně stejný flíček, jen trochu širší.

No, a protože je Dusty pravděpodobným otcem, zabýdlel se teď Pavlík v Pavlově rodině. Pavlova mladší sestra Šarlota nedala jinak, než že chce vlastní štěňátko.

Alex je z toho samozřejmě trošku smutno. Ale nedalo se nic dělat, protože v bytě, kde bydlí Alex se svou maminkou, psi vlastně vůbec být nesmějí. Bella dostala výjimku, ale další pes prostě nepřipadal v úvahu.

A tak teď Alex s Bellou navštěvuje Pavla a Šarlotu tak často, jak to jen jde. Necháávají pejsky hrát si spolu na zahradě. Dustyho a Bellu a Pavlíka. Dustyho to většinou tak po půlhodině přestane bavit, protože skotačící štěňátko je na něj až moc divoké. Vždycky si pak raději

lehne k Pavlovi, Alex a Šarlotě na zem. Ovšem s hlavou na předních tlapkách a s nastraženými ušima, aby mohl kdykoliv vyskočit, kdyby to bylo třeba.

Problém je v tom, že dneska se Pavlovi Alexina návštěva vůbec nehodí. Jednu návštěvu už má totiž domluvenou. Anna! Anna a její rodiče tudy budou projíždět, a tak se zastaví odpoledne jen na chvíli, třeba na hodinu. Potom musejí pokračovat, protože ještě dnes chtějí dojet někam jinam. Kam přesně, to už Pavel mezitím zapomněl.

Ale na tom nezáleží. Důležité je, že přijedou. Anna a její rodiče. Ještě nikdy tu nebyli. Totiž, takhle se to úplně nedá říct – ten dům, ve kterém teď bydlí Pavlova rodina, kdysi patřil jim. Takže už tu byli. Ve staré vilce s vrzajícím dřevěným balkonem a střechou, do které zatéká, až nahoře na kraji lesa. Ve vilce, kde dříve bydlel i Dusty! Protože i Dusty tehdy patřil k Annině rodině, než se stalo to hrozné neštěstí. Na tom starém koupališti v rybníce uprostřed lesa. Neštěstí, kvůli kterému se Annina rodina musela odstěhovat do jiného města. A kvůli kterému Dusty skončil v Pavlově rodině.

Pavlovi někdy připadá, jako by s nimi Dusty byl odjakživa. Ale taky je mu jasné, že Anna se se svým pejskem z dřívějšíka touží občas vidět.

Když Pavel o té návštěvě pověděl Alex, stala se divná věc: Alex se naštvála. Ano, to se jí stává celkem často, ale tentokrát to bylo jiné. Pavlovi chvíli trvalo, než pochopil proč: Alex normálně žárlila! Jako by na tom bylo něco špatného, když se u něj Anna po cestě na chvíli zastaví. A navíc nejspíš nechce vidět ani tak Pavla, jako spíš Dustyho. Ale na tom nesejde – i kdyby to bylo naopak, určitě by to nebyl důvod říkat věci jako: „To teda nechápu, co tady ta koza zase chce.“

Pavel už ví, že se tenkrát s Dustym stalo pár věcí, které nebyly moc pěkné. Alex ty historky samozřejmě také zná. Stejně jako zná Annu. Ale nejpozději při druhé větě už mu bylo jasné, o co tu ve skutečnosti jde: „Ať si ta šeredná vrána ze smetiště nemyslí, že si sem může jen tak přijet a najednou být tvoje kámoška. Tak to nechodí. To bych se na to podívala.“

Pavel neměl tušení, co si Alex pod tím „podíváním“ představovala, a možná to raději ani nechtěl vědět. A už proto zbývala jen jediná možnost: aby Alex s Bellou dneska nechodila.

Také sebral odvalu a řekl jí to, hned dneska ráno ve škole, ještě před matikou.

„Musíme si promluvit, Alex,“ sdělil jí. „Už víš, co bude dneska. Dneska odpoledne. A já si myslím, že už

by toho na Dustyho bylo moc, kdybyste přišly ještě vy s Bellou. Totiž, Dustymu už bylo sedm let, a to je vlastně sedm krát sedm, takže... ehm, je asi stejně starý jako můj táta, a to je fakt dost. A tolik návštěv už mu prostě nedělá dobře, víš?“

Alex mu na to odpověděla: „Já ti rozumím. Zůstanu doma. Stejně bych nepřišla! Nebo si snad myslíš, že mám chuť se vidět s tou tupou smradlavkou?“

„Jsem rád, že si rozumíme,“ řekl Pavel. A v duchu se zaradoval, že to bylo snazší, než se obával. Dneska měl štěstí!

Že se radoval předčasně, poznal ve chvíli, kdy mu Alex při angličtině napověděla schválně špatnou odpověď. „I would like to become a scrambled egg for diner“ místo „to get a scrambled egg“. Rád bych byl míchaným vajíčkem, moc vtipné!

Když jí to pak o přestávce vyčetl, řekla jen: „Tak se zeptej svojí nové kamarádky, ta to ví určitě líp.“

A potom po škole ho mamka poslala pro ty rybí prsty, protože Šarlota tvrdila, že Anna možná nebude chtít jíst koláč. A že by nebylo špatné, kdyby měli v záloze pár rybích prstů.

Pavel se rozhodl jet na kole a Dusty utíkal pěkně za ním. Jako vždycky, když spolu někam jeli. Normálně

by mu návštěva supermarketu nezabrala víc než tři minuty. Mrazák, rybí prsty, pokladna, vyřízeno. Jenže pak se právě objevila Alex. A omluvila se mu, že se k němu ve škole chovala tak ošklivě. A že mu špatně napověděla. Proto Pavlovi nezbývalo nic jiného než si s ní chvíli povídat.

Bylo mu úplně jasné, že do supermarketu, kde jinak nikdy nenakupuje, přišla jen kvůli němu. Dokonce se mu k tomu přiznala, když se zeptal.

„Přišla jsem jen za tebou,“ řekla. „Volala jsem k vám domů. Tvoje mamka mi řekla, že jsi právě odjel, abys něco rychle koupil.“

Alex je vážně třída, myslí si Pavel, když teď spolu kráčejí k pokladně. A už je mu zase skoro líto, že její dnešní návštěvu odřekl. Koneckonců jeho nejlepší kamarádka je Alex, ne Anna!

Musí se dokonce trochu usmát, když si vzpomene, jak Alex Annu nazvala: šeredná vrána ze smetišť je ještě lepší než tupá smradlavka. A teď když se mu Alex omluvila, je mezi nimi zase všechno v pořádku.

Před pokladnou stojí regál s čokoládovými tyčinkami.

„Kterou chceš?“ zeptá se Pavel. „Jednu ti koupím.“

Alex si vybere tyčinku s kokosovou náplní.

„To jsem si myslel,“ směje se Pavel. „Nikdy jsem tě neviděl jíst žádnou jinou.“